

Conclusions. A conclusion is made about the formation of the system of archetypal fixation of information in the culture of institution the traditional charity and its incomprehensibility within the culture of institution the modern charity – philanthropy.

Key words: archetype, archetype of the beneficial person, initial sign of memory, cross-cutting images, unconscious.

Надійшла до редакції 4.10.2018 р.

УДК 929.52(477.8)

БУРАЧИНСЬКІ: ПРОСОПОГРАФІЧНИЙ ПОРТРЕТ РОДУ

Белінська Людмила – кандидат історичних наук, доцент кафедри філософії мистецтв, Львівський національний університет ім. І. Франка, м. Львів
doi.org/10.35619/ucp.mk.vi29.132
ludmyla.belinska@gmail.com

В умовах війни знаковими є приклади громадянського виховання у соціокультурному просторі відомих інтелектуальних, громадсько-активних родин, що жили століття тому у подібних обставинах. Зроблено спробу реконструювати просопографічні портрети представників галицької родини Бурачинських, дослідили колективні біографії роду, проаналізували їх внесок у збереження культурної пам'яті та національної ідентичності в умовах полікультурного середовища. Проаналізовано як застосували релігійне виховання, культуру та освіту галицької родини для служіння національному ідеалу. Акцентовано на ролі первинної соціалізації, родинних традицій у вихованні громадянської позиції наприкінці XIX – поч. XX ст., що сприяло піднесенню громадянської і політичної культури українців, зародженню громадянського суспільства.

Ключові слова: колективна біографія, колективна пам'ять, просопографічний портрет, Бурачинські

Постановка проблеми. У ХХІ ст. змінилася парадигма історичних, культурологічних досліджень. Представники гуманітарних, соціальних, культурознавчих наук цікавляться не лише історичними подіями, причинами, наслідками суспільного розвитку, але й особистостями, що спричинили до цього. Науковий інтерес соціальних наук поширився на зацікавлення суспільними структурами і взаєминами, суспільними контекстами та місцем у них індивідуума та його біографії. Педагогіка ж зосередилась на проблемі: як виховувати індивіда у моменти постійних соціальних перетворень.

Метою статті є виявити роль первинної соціалізації та виховання громадянської позиції у родинному колі початку ХХ ст. Це сприяло в умовах бездержавності піднесенню громадянської та політичної культури українців, зародженню громадянського суспільства.

У статті використовуємо біографічний¹ та просопографічний методи. У просопографічних дослідженнях застосовуємо метод історії родини. Ця тактика фокусується на історії родини як локальній спільноті кількох поколінь. Аналізуються процеси соціальної та територіальної мобільності членів родини в тривалій динаміці кількох поколінь, а також наступність, зміни соціального статусу, передачу культурного, символічного ресурсу родини і трансформацію її цінностей.

Останні дослідження та публікації. Просопографічні дослідження становлять науковий інтерес І. Старовойтенко, Л. Смоляр, В. Маротцького, І. Божилова [3], які розуміють просопографію як колективну біографію роду, що діє під ментальним впливом епохи. В. Франкл біографію розглядає як пояснення особистості в часі [9]. Нам імпонує трактування просопографічного дослідження як реконструкції внутрішнього світу людини та дефініція за Вебстерським словником, який розглядає просопографію як колективну біографію певної групи, яку об'єднує щось спільне (діяльність, інтереси, походження, родові зв'язки і т.п.).

Виклад матеріалу дослідження. Біографію має кожна людина, але не кожна біографія стає цікавою для громадськості. Лише громадсько активні, діяльні особистості, пасіонарії, що залишили помітний слід в історії, заслуговують на подібні дослідження. Особливо цікаво, коли мова йде про колективні біографії сімей, де фігурують представники одного роду.

Досліджуючи подібного роду геогенетичні мережі, аналізуємо чинники, що сприяли вихованню кількох поколінь патріотично, національно зорієнтованих діячів, що жили в часи української бездержавності. Просопографічний портрет роду – це комплексне дослідження кількох поколінь родичів, що проживали у суміжний історичний час, були пов'язані родинними зв'язками, специфікою сімейного виховання, спільним життєвим простором, морально-етичними цінностями, взаємною відповідальністю і взаємовпливом серед свого народу.

Біографічні дослідження – це шлях, через який суб'єктивні конструкції людини експлікуються у соціальний, культурний та суспільний простір. Це свідчить про цінність ґрунтовних соціальних знань про

комплексну біографію як нового соціального феномена пост(пост)модерну. У низці моделей біографічних досліджень культурологічна модель зосереджує увагу на життєвому шляху особистості в соціокультурному контексті. Культура стає посередником у витлумаченні образу індивідуальності, особливостей творчості, ступені впливу повсякденності на реальне життя, значення культурної семантики подій, відносин, норм і цінностей. Культура створює тло для відбору фактів, документів для біографічної реконструкції та інтерпретації, визначає орієнтири в оцінці життєвого успіху, популярності, висуває зразок для наслідування. Біографія тісно пов'язана з поняттям досвіду. Особа набуває в процесі життя лише особистий досвід. Великою мірою він залежить від оточення: соціального прошарку, покоління, нації; під зовнішнім впливом особа формує власну «внутрішню логіку», усвідомлений соціальний досвід. Час, в якому живемо, середовище, в якому виховуємося, ментальні підґрунтя, сучасники, національність окреслюють і визначають отриманий досвід. Подібно як із надбанням мови людина розвиває розуміння нових ситуацій, так ми інтуїтивно створюємо «код досвіду», до якого долучаємо новий особистий досвід. Граматика досвіду створюється і засвоюється завдяки кільком поколінням родини. Адже перший досвід суспільного життя людина отримує в родині. Розповіді про пережите членів родини впливають на подальшу життєву історію людини. Загалом людська біографія є певним містком між минулим та майбутнім. Як історія є вчителькою життя, так і конкретні життєві історії конкретних людей, навчають через пережитий досвід. Модель реконструкції життєвого досвіду відкриває доступ до комплексного феномену «навчання впродовж життя». Через дослідження індивідуальних спогадів, у т. ч. й родинних, можна відтворити історичні події, їхній дух, зробити певні висновки.

Досвід рідних представлений у реконструйованих наративних життєвих історіях, що уособлюють культурну ментальність та міжпоколінневі традиції. Наративна реконструкція окремого життя розгортається на тлі соціального контексту. Комунікативні спогади старших членів родини є переважно епізодичними та спонтанними, не потребують вступу чи окремо відведених годин. Їхня вартість полягає у міжпоколінній комунікації та наративах про особисто пережите на тлі суспільного.

Біографічні і родинні дослідження завжди є пов'язаними між собою. Людина розвивається в контексті родини. На рівні родини особа формує свою первинну ідентичність, чи біографічну, чи статеву, чи рольову. Фундаментальна ідентичність формується з багатьох часткових ідентичностей, взаємопов'язаних між собою. Це поколіннева ідентичність, вікова, родинна. Впродовж життя додаються й інші ідентичності, що випливають із наступних належності особи до громади, школи, міста, країни, нації, релігійної громади. Однак найперша ідентичність особистості розрізняється нею у родині, а потім як калькою, переноситься на подальший розвиток особи.

Взаємини між окремими членами родини утворюють когерентність, тяглість, сукупність набутого досвіду. Всередині родини досвід стає простором для індивідуального розвитку. Це означає, що між індивідуальним і загальним розвитком членів родини розвивається динаміка. В контексті родини відбувається якісне зростання потенціалу кожного.

Родина позиціонується як основна сфера комунікативної пам'яті і соціального життя, яке можна зрозуміти через наступність поколінь із дідів-прадідів. Зі зміною громадських родинних форм, змінюються моделі родинного діалогу, історична картина родинної ідентичності. Розповідні пережиті історії мають емоційне значення. Емоційний вимір трансмісії пережитого досвіду у колі родини, разом із фотоальбомами, мають набагато більше значення, ніж когнітивні знання історії. Значимими з погляду трансформації колективних спогадів усередині соціальної громади є імпліцитні спогади, присутні у міжпоколінневих розмовах. Коли хтось із родичів розповідає свою історію, тоді родина виховується в наративному печворку переживань, спогадів, досвіду членів родини, що формують спільну наративну Ко-Конструкцію.

Перехід від індивідуальної до соціальної пам'яті є переходом від родини до суспільства. Біографічна ідентичність кожного члена сім'ї підсилюється взаємними інтерференціями і вони утворюють родинну історію. Вона розрізняється як Ко-конструкція, як спільний процес розвитку членів сім'ї, через який рідні обмінюються взаємними розповідями. У цій Ко-конструкції родини кожен її член має однакове значення і вплив. Ко-конструкція родини є важливою з точки зору набутого досвіду.

Життя часто ставить вимогу швидко прийняти правильне рішення. У цьому допомагає досвід попередніх поколінь, або пережиті особисто чи близькими родичами події. Ця внутрішня логіка додає у прийнятті правильного рішення наприклад емігрувати. Відповідно, біографія розглядається як здатність людини долучити новий досвід до вже сформованого внутрішнього коду досвіду. У драматично-мінливому суспільстві звернення до родинного досвіду призводить до правильного рішення. Інтеракція, інтерференція є центральними поняттями у формуванні родинної динаміки. Те, що родини, зважаючи на зміну структури суспільства, сьогодні ще тримаються разом, є внутрішньою динамікою Ко-конструкції.

У кожній родині наступні покоління спрямовували до родинних цінностей. У соціологічній традиції П. Бурдье виховання розуміється як трансмісія культурного, соціального, символічного капіталу. Основним завданням старшого покоління є передати молодшому всі цінності, якими володіє родина, зорієнтувати молодь щодо життєво необхідних цінностей. Українські родини не завжди могли передати нащадкам економічний капітал, тому передавали капітал символічний та культурний, а також домінуючі цінності, якими, зокрема, виступала освіта, а також родинна пам'ять.

Родинна пам'ять безпосередньо пов'язана з культурною, комунікативною та національною пам'яттю. Відповідно, поняття біографії тісно пов'язане з такими явищами як спогад, пам'ять, поколіннева когерентність, тяглість, наступність, родинна культура.

За допомогою просопографічного методу ми дослідили внесок представників українського нобілітету у розвиток громадянського суспільства Галичини початку ХХ ст. Прикладом слугував знаний в Галичині та Буковині рід Бурачинських, представники якого жили у непростий час національного становлення, коли національні спільноти обирали свій політичний та культурницький шлях.

Про давній шляхетний рід Бурачинських українські науковці писали у ХХ-ХХІ ст., оскільки не могли оминати такий славний і громадсько активний рід, зокрема П. Арсенич [2]. У роду Бурачинських упродовж кількох століть народжувалося багато синів, які дали можливість розвинути родинні таланти і передати прізвище нащадкам. Доньки ж одружилися з національно свідомими українцями.

Перші відомості про рід Бурачинських пов'язані з іменем отця Андрія Бурачинського, пароха с. Криворівня, що на Франківщині. Він цікавий громадськості як батько Марії Бурачинської, яка у 16 р. вийшла заміж за відомого діяча «Руської Трійці» Я. Головацького.

У Львівській науковій бібліотеці ім. В. Стефаника, у відділі рукописів зберігається листування о. А. Бурачинського з Яковом Головацьким [4, Гол. 39. П.2.] у 1848-1864 рр. Я. Головацький жваво листувався й з іншими братами своєї дружини. Впродовж 1859-1866 рр. листувався з о. Йосифом [4; Гол. 41. П.2], з о. Денисом Бурачинським [4; Гол. 40. П.2] – упродовж 1851-1860 рр., з о. Т. Бурачинським [4; Гол.43. П.2] з 1848 по 1886 рр.

Таке листування священників-одномудців, пов'язаних довіреними родинними зв'язками, тривало до 35 років і відображає цілу епоху. Епістолярна та очна комунікація при родинних чи храмових святах, з'їздах роду сприяли взаємовпливам, формуванню світоглядних поглядів на націю, релігію, цінності. Зустрічі переважно відбувалися у серці Гуцульщини, у с. Криворівня. Звідти й розійшлися своїми шляхами брати Бурачинські. Лише о. Йосип перейняв від батька парафію, повернувшись після студій додому.

Сеньйор роду Бурачинських – довголітній парох Криворівні – о. Йосип був мудрим священником, долучився до місцевих колоритних гуцульських звичаїв та родинних традицій, знайшов спільну мову з місцевими гуцулами, розуміти їхні проблеми. На витривалому коні йому доводилося об'їжджати сільські околиці, навіть ті, де не було церкви. Службу Божу чи похорон доводилося правити також верхи. Криворівня отримала освіченого пароха, адже майбутній парох навчався в університетах Чернівців, Львова, Відня, де студіював теологію, українську літературу. Працював у Чернівецькій гімназії, де викладав класичну філологію.

1862 р. став знаменним у житті богослова Й. Бурачинського. Він одружився із З. Навроцькою, донькою пароха с. Кутузова Андрія Навроцького і Марії з Глібовицьких, сестрою знаного публіциста Володимира Навроцького. Після одруження отримав сан священника та призначення в «гуцульські Атени», у парафію с/ Криворівня, де впродовж 23 р. служив парохом.

У Криворівні о. Бурачинський започаткував власні традиції. Разом із дружиною Зиновією зимовими вечорами вишивали обрус, який багато років шанувався як родинна реліквія. Потрапивши у дев'ятнадцять років як дружина священника у Криворівню, З. Бурачинська перейняла всі обов'язки господині священничого дому. Радо і вміло зустрічала гостей на храмові свята, приймала багатьох «літників» чи «холерників» зі Львова. Поза обов'язками по господарству, З. Бурачинська переймалася життям гуцулів. На прохання брата В. Навроцького склала словничок гуцульських особливих діалектів, якими цікавився проф. В. Антонович. Цю справу продовжили її доньки Кекилія Бурачинська і Марія.

Криворівня znana як місце, куди навідувався на відпочинок і за літературним натхненням окраса української літератури. Зустрічі з І. Франком, В. Гнатюком, Г. Хоткевичем залишили незабутній вплив на свідомість дітей о. Й. Бурачинського. Розповіді про знаних українців чули не лише діти, а й онуки о. Йосипа та Зиновії Бурачинських. Саме «бабці» Бурачинській – І. Франко присвятив поему «Терен у носі».

Бурачинські – велика українська родина, що складала справжню здорову гілку українського зеленого дерева. Батьки прагнули дати дітям якнайкращу освіту, виховати свідомими українцями.

Найстаршою з дітей була донька Кекилія, яку в родині звали Целіна. Вона народилася у Криворівні 1860 р. Збирала гуцульський фольклор, товаришувала та листувалася з І. Франком, брала участь у заснуванні Товариства Руських жінок, громадсько-культурною діячкою. Целіна стала дружиною відомого лікаря І. Курівця.

Найближчою подругою Ц. Бурачинської була її сестра Марія, молодша на п'ять років. Марія відома збирачка гуцульського фольклору, укладачка словника гуцульських слів, одна з перших членкинь Товариства Руських жінок, дружина о. О. Волянського – пароха Криворівні, який замінив тестя – о. Йосипа.

Найстарший з синів Бурачинських – Андрій народився 1863 р. у Криворівні. А. Бурачинський обрав світський фах, як це наприкінці XIX ст. практикувала галицька молодь, що походила зі священничих родин. Він став доктором медицини, яку студіював у Віденському університеті. З навчанням в університеті поєднував керівництво студентським товариством «Січ» у Відні. В роки Першої світової війни працював лікарем в австрійському війську. Як національно свідомий українець, з 1919 р. військовий лікар А. Бурачинський керував санітарною службою УГА. Полковник А. Бурачинський входив до складу Державної ради здоров'я Секретаріату військових справ ЗУНР. Брав участь у зимовому поході УГА, перебував у більшовицькому полоні та польській тюрмі. Після звільнення працював у Відні, у румунському м. П'ятра-Нянц [1].

Ще один син о. Йосипа і Зиновії Бурачинських – Ераст народився у с. Криворівня у 1875 р.; отримав професійну освіту, обрав світський фах і став лісовим інженером. Закінчивши навчання у Віденському університеті, отримав працю у Калуші. На посаді лісового інспектора інженером Е. Бурачинському довелося працювати у с. Гринява та Бергомет, біля Чернівців. У домі Ераста та Ольги Бурачинської з Лопатинських заклали добру бібліотеку, в них збиралося цікаве товариство. Відвідувала їхній дім О. Кобилянська, І. Франко, Р. Смаль-Стоцький. Е. Бурачинський, як свідомий українець, долучився до розбудови ЗУНР, працюючи в Секретаріаті лісового господарства.

Подружжя Ераста і Ольги Бурачинської прислужилося українській нації тим, що виховало в умовах складних історичних обставин, багатонаціональної Австро-Угорщини доньку – Лідію Бурачинську, яка отримала вищу економічну освіту у Празі, працювала у Львові редактором відомого часопису для українок «Наша Хата» (1930-1939 рр.). Її етнографічний чин в умовах польського тиску на українську спільноту став чином політичним, сприяв формуванню національної свідомості українців, які пізнавали через культурницький дискурс політичну велич своєї нації. Редакторську діяльність Л. Бурачинська продовжила на теренах США, куди вимушено емігрувала 1949 р. Редагуючи журнал «Наше Життя», орган Союзу Українок Америки, голова СФУЖО, українка 1976 р. у США, журналіст і культуролог Л. Бурачинська допомагала організовувати українську громаду за океаном, стежити за подіями в Україні, реагувати на них. Л. Бурачинська дочекалася проголошення незалежності України, за яку впродовж років змагалися представники її роду.

1877 р. у родині Зиновії та о. Йосипа Бурачинських народився син Осип. О. Бурачинський після закінчення правничих студій працював судовим радником у Чернівцях. Своєю активною громадською та культурно-освітньою діяльністю заслужив повагу серед українського населення Буковини. Його обрали послом до Буковинського сейму (1911-1919 рр.). У жовтні 1918 р., як посол від Буковини, О. Бурачинський став членом Української Народної Ради ЗУНР. Співорганізатор Буковинського народного віча 3 листопада 1918 р. у Чернівцях, на якому визнали найвищою владою Українську Національну Раду у Львові. О. Бурачинський обраний державним секретарем судівництва ЗУНР. У часи польської окупації Галичини Осип провадив приватну адвокатську практику в Станіславові та Львові. У 30-ті роки працював у містах Староград-Гданський та Хойніце в Поморському воеводстві на посаді директора окружного суду, провадив приватну адвокатську практику.

1880 р. у родині Бурачинських з'явився на світ син Тит-Євген. Початкову освіту хлопець отримав в україномовній школі у Криворівні, закінчив німецькомовну школу в містечку Серет на Буковині. Після закінчення Станіславівської гімназії, у якій уже вчилися його старші брати, вступив на медичний відділ Львівського університету, долучився до студентського товариства «Академічна громада». 1900 р. був секретарем товариства «Просвіта». Як член української делегації до державного міністра освіти у Відні вимагав створення українського університету у Львові.

Т. Бурачинський служив у 41 полку цісарського війська, який дислокувався у Чернівцях. Після війська і закінчення студій в роки Першої світової війни служив військовим лікарем, у ЗУНР – головним хірургом польової лікарні в Тернополі. Після поразки Визвольних Змагань працював у Чернівцях. У Львові завідував хірургічним відділенням «Народної лікарні», якою опікувався митрополит Андрей Шептицький. Тит-Євген – інтелектуал, дійсний член НТШ, знавець одинадцяти мов. 1944 р. родина Бурачинських виїхала до Крилиць, потім до м. Тчева у Польщі.

Висновки. На прикладі лише одного свідомого українського роду Бурачинських, ми побачили як кропіткою працею, особистим внеском у складних бездержавних, військових обставинах, у багатонаціональному просторі, суцвіття кількох поколінь ревно змагалися за виховання модерної нації, постання незалежної української держави. Цьому сприяла мережа тісно пов'язаних священничих родин, які дотримувалися традиційної шляхетської ментальності. Батьки дбали про високі студії для дітей, плекали в них відчуття свободи, відповідальності щодо роду, народу, держави, виховували громадянську активну позицію і небайдужість до суспільного. Це і сьогодні приклад виховання громадянського суспільства.

Примітки:

¹ Біографія як текст виникла на основі писемності, але цьому передувала так звана «протобіографія». Навіть розписи печери первісною людиною чи інтер'єр єгипетських пірамід можна назвати протобіографією. Біографія розвивалась у вигляді усних переказів про життя богів і героїв, билин і сказань. Цей первинний шар постійно відтворюється в історії культури і сприймається як модель життєпису. В античній культурі стали класикою «Порівняльні життєписи» Плутарха. Дослідники вважають, що вперше термін «біографія» вжитий у передмові до перекладу цього твору у 1683 р. англійцем Дж. Дріденом (John Dryden).

Список використаної літератури

1. *Андрухів І., Арсенич П.* Українські правники у національному відродженні Галичини 1848–1939 рр. Івано-Франківськ, 1996.
2. *Арсенич П.* Священничий рід Бурачинських. Івано-Франківськ, 2004. 191 с.
3. *Божилів І.* Фамилия та на Авеневци (1186-1460). *Генеалогія і просопографія*. Софія, 1985.
4. *Львівська наукова бібліотека ім. В. Стефаника.* Відділ Рукописів. Гол. 39. Р. 2.
5. *Миронець Н., Старовойтенко І. Просопографія. Спеціальні історичні дисципліни: Довідник /* Войцехівська І., Томазов В., Дмитрієнко М. та ін.). Київ : Либідь, 2008. С. 424.
6. *Франкл В.* Человек в поисках смысла. М., 1990.
7. *Webster's.* Third new international dictionary of the English language unabridged. Massachusetts, [1981]. Vol. II.

References

1. *Andruxhiv I., Arsenych P.* Ukrainski pravnyky u natsionalnomu vidrodzhenni Halychyny 1848–1939 rr. Ivano-Frankivsk, 1996.
2. *Arsenych P.* Sviashchenychyi rid Burachynskykh. Ivano-Frankivsk, 2004. 199 s
3. *Bozhylov Y.* Famylyiata na Avenevtsy (1186-1460). Henealohyia yu prosopohrafiya. Sofyia, 1985.
4. *Lvivska naukova biblioteka imeni V. Stefanyka.* Viddil Rukopysiv. Hol. 39. P.2.
5. *Myronets N., Starovoitenko I. Prosopohrafiia. Spetsialni istorychni dystsypliny: Dovidnyk /* Voitsekhivska I., Tomazov V., Dmytriienko M. ta in.) K.: Lybid, 2008. S. 424.
6. *Frankl V.* Chelovek v poyskakh smysla. M., 1990.
7. *Websters.* Third new international dictionary of the English language unabridged. Massachusetts, [1981]. Vol. II.

БУРАЧИНСКИЕ: ПРОСОПОГРАФИЧЕСКИЙ ПОРТРЕТ РОДА

Белинская Людмила – доцент кафедры философии искусств, Львовский национальный университет им. И. Франка, г. Львов

В условиях гибридной войны знаковым есть пример гражданского воспитания в социокультурном пространстве известных интеллигентных, общественно активных семей, проживающих в похожих с нами условиях, только столетие назад. В статье предпринята попытка реконструировать просопографические портреты представителей галицкой семьи Бурачинских, исследовать коллективные биографии рода, проанализировать вклад семьи в сохранение культурной памяти и национальной идентичности в условиях поликультурного окружения. Проанализировано каким образом религиозное воспитание, культура и образование галицких семей служили общественному, национальному идеалу. Акцентировано на роли первичной социализации, семейных традиций в воспитании гражданской позиции в конце XIX-начале XX в. В условиях отсутствия государственности это способствовало росту гражданской и политической культуры украинцев, зарождению гражданского общества.

Ключевые слова: коллективная биография, коллективная память, просопографический портрет, Бурачинские.

BURACHYNSKI: PROSOGRAPHIC PORTRAIT OF THE GENERATION

Belinska Liudmyla – Associate Professor of the Department of Philosophy of Arts, Ivan Franko National University of Lviv

In the context of the hybrid war, examples of civic education in the sociocultural space of well-known intellectual and socially active families who lived in such circumstances to ours only a century ago are significant. The

article is to show the role of primary socialization and education of a civic position in the family circle in the early twentieth century. In conditions of statelessness it contributed to raising the civil and political culture of Ukrainians, the emergence of civil society. The article attempts to reconstruct the prosopographic portraits of the representatives of the Galician family of Burachynski, to investigate the collective biographies of the genus, to analyze the contribution of the family to the preservation of cultural memory and national identity in a multicultural environment. Analyzed both through religious education, culture and education, the Galician Ukrainian families served as a public, national ideal. From the example of one conscious Ukrainian family we saw how the inflorescence of several generations vigorously competed for the upbringing of the modern nation and the rise of an independent Ukrainian state by working hard and its personal contribution in complicated stateless military circumstances, in a multinational space.

Key words: collective biography, collective memory, prosopographic portrait, Burachynski

UDC 929.52(477.8)

BURACHYNSKI: PROSOGRAPHIC PORTRAIT OF THE GENERATION

Belinska Liudmyla – Associate Professor of the Department of Philosophy of Arts, Ivan Franko National University of Lviv

Relevance of the study In the twenty-first century the paradigm of historical, cultural studies has changed. Representatives of the humanities, social sciences and cultural sciences are interested not only in historical events, the causes, the consequences of social development, but also in the personalities that led to this. The scientific interest of social sciences has spread to the interest of social structures and relationships, social contexts and the place of their individual and his biography. In the context of the hybrid war, examples of civic education in the sociocultural space of well-known intellectual and socially active families who lived in such circumstances to ours only a century ago are significant.

Main objective of the study of the article is to show the role of primary socialization and education of a civic position in the family circle in the early twentieth century. In conditions of statelessness it contributed to raising the civil and political culture of Ukrainians, the emergence of civil society.

Methodology. The article attempts to reconstruct the prosopographic portraits of the representatives of the Galician family of Burachynski, to investigate the collective biographies of the genus, to analyze the contribution of the family to the preservation of cultural memory and national identity in a multicultural environment. Analyzed both through religious education, culture and education, the Galician Ukrainian families served as a public, national ideal.

Results and conclusions. The first conscious generation of Burachynski was represented by Father Joseph, the pastor from the village of Kryvorivna, the next generation – Kekylya, Maria, Andrii, Osyp, Erast, Tyt-Yevhen, the third generation – Lidia Burachynska. From the example of one conscious Ukrainian family we saw how the inflorescence of several generations vigorously competed for the upbringing of the modern nation and the rise of an independent Ukrainian state by working hard and its personal contribution in complicated stateless military circumstances, in a multinational space.

Key words: collective biography, collective memory, prosopographic portrait, Burachynski.

Надійшла до редакції 11.12.2018 р.

UDC 79.1;7.072

PRESENTATION OF THE PERSONALITY AND HERITAGE OF NIZAMI THROUGH THE SCULPTURAL PATTERNS OF NIZAMI MUSEUM

Hasanova Gulseba – PhD Student, National Museum of Azerbaijan Literature named after Nizami Ganjavi. Baku, Azerbaijan
 orcid.org/0000-0002-5483-2916
 doi.org/10.35619/ucpmk.vi29.133
 mmatlab@gmail.com

The article highlights the personality and heritage of Nizami through the sculptural patterns of Nizami Museum. These valuable sources are located in museums. The art monuments exhibited at the Nizami Museum exposition include the interconnected relationship between the creative mind and the educational process through the museum environment. The audience rebuilds theoretical knowledge acquired by exhibits of the museum in its practical activity, removes the distorted moments created in the thinking. From the 30 s, a great generation in Azerbaijani art, especially in the national sculpture, is being formed. At that time, a number of events in the cultural life of the republic – opening of museums and exhibitions, the organization of new cultural centers, the celebration of historical jubilees and many other reasons inspired sculptors to new creative achievements.

The competition for the creation of Nizami monument was a kind of creative exam for national cadres. It gave direction to the development of sculptural art in Azerbaijan, and played an important role for the growing young talents in gaining experience.

Key words: Nizami, Museum, Khamsa, Bahram Nushaba.